

РЕШЕНИЕ

№ 5549

гр. София, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **794** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.1, ал.2 от ЗОДОВ, вр. чл.203-207 от АПК.

С Жалба вх.№9007865/31.12.2019 г. по регистъра на Софийския районен съд /СРС/, в частта ѝ с характера на искова молба /ИМ/, от И. П. Б. е предявен иск срещу СРС за осъждането му да ѝ заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 2714 лева, причинени от незаконосъобразна Заповед № АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на СРС, ведно със законната лихва от датата на подаване на ИМ до окончателното заплащане на дължимото.

Ищцата твърди, че на всички съдии и служители в СРС, които не попадат в случаите по т. 1 и т.2 от Заповед № АС-559/18.12.2019 г. на председателя на СРС и имат отработени през 2019 г. повече от 65 работни дни, вкл. времето на ползване на платен годишен отпуск, е разпоредено изплащането на допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/ в размер на 100 % за постигнати резултати от една основна месечна заплата и ранг. С т. 1 от заповедта е отказано изплащането ДТВ в размер на една основна месечна заплата и ранг, на основание незаконосъобразната норма на чл. 5, ал. 2, т. 7 от Правилата за определяне и изплащане на средства да ДТВ /Правилата/, приети с решение на Пленума на В. по протокол №29/22.11.2018 г., посл. изм. и дои. с решение на Пленума на В. по протокол №28/21.11.2019г.

Ищцата твърди, че при законосъобразно издаване на заповедта е щяла да получи ДТВ в размер на една основна месечна заплата на съдия в СРС, която е равна на 2 714 лв., тъй като през 2019 г. не е отсъствала през работни дни, с изключение на периода, през

който е ползвала платен годишен отпуск.

Ищцата твърди, че със същата заповед председателят на СРС е отказал изплащането на посочените в заповедта лица на ДТВ в конкретен размер /или поне определяем/, т.е. вредата от незаконосъобразния административен акт се явява несъмнено установена по размер.

Ищцата твърди най-сетне и това, че е налице причинна връзка между незаконосъобразната Заповед № АС-559/18.12.2019 г. на председателя на СРС и настъпилата за нея имуществена вреда, тъй като при спазване на приложимата законова уредба от председателя на СРС е щяла да получи дължимото ѝ ДТВ за положения от нея труд през 2019 г. Акцентира върху обстоятелството, че нито в Правилата, нито в друг законов или подзаконов акт има предвидена възможност след приключване на дисциплинарното производство срещу магистрат /независимо по какъв начин/ да му бъде изплатено ДТВ, от което е бил лишен по време на провеждане на дисциплинарното производство срещу него, т.е. за несъмнено счита обстоятелството, че единствената възможност да получи дължимото ѝ се допълнително трудово възнаграждение за 2019 г., за заплащането на което липсва всякаква легитимна пречка, е посредством воденото на иск за причинени вреди от незаконосъобразния административен акт на председателя на СРС.

С писмения отговор на ИМ, ответникът признава допустимостта на иска, но оспорва неговата основателност. Изрично признава, че е налице отменен административен акт, издаден от председателя на СРС, както и че на ищцата не е изплатено ДТВ за 2019 г., но оспорва наличието на пряка причинна връзка между тези два факта. В тази връзка се позовава на § 3 от допълнителните и заключителни разпоредби на Правилата, съгласно който средствата за ДТВ се начисляват за текущата година, за която са определени, а това ограничавало правомощието на административните ръководители в рамките на утвърдената бюджетна година. Дори и заповедта да била отменена същата година, това не означавало, че на ищцата е следвало да бъде определено ДТВ, както и че същото ще бъде в размер на 100 процента от основната заплата и ранг, поради което твърдените имуществени вреди били недоказани. Излага още, че с Решение на Пленума на В. по т.31 по Протокол № 28 на проведено заседание на 28.11.2019 г. е дадено съгласие, административните ръководители да упражнят правомощията си на основание чл.7, вр. чл.9 от Правилата и да определят конкретен размер на ДТВ в размер до 100 процента от основната заплата и ранг. Тоест конкретният размер на ДТВ зависел единствено от преценката на административния ръководител, съобразно неговата оперативна самостоятелност при съблюдаване решенията на Пленума на В. и на Правилата. Евентуалното осъждане на СРС да заплати каквито и да било имуществени вреди означавало, че съдът е влязъл в правомощието на административния ръководител на СРС. В допълнение отбелязва, че ДТВ не е дължима сума по трудово възнаграждение, поради което и неговото изплащане нямало задължителен характер. ДТВ не представлявало гарантирано плащане, то нямало постоянен характер, а било обвързано с конкретни предпоставки и определяно по целесъобразност от административния ръководител на съответния орган на съдебната власт. Поради това не можело да се приеме, че неполучаването му представлява имуществена вреда, подлежаща на обезщетяване на основание чл.1 ЗОДОВ, тъй като не представлявало бъдещо сигурно събитие. За да е налице имуществена вреда във вида на пропуснатата полза, следвало същата да е резултат от отменен акт, да не е реализирано сигурно увеличение на имуществото на ищеца по

единствена причина на отменения акт.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищката-адв.С. поддържа предявения иск и моли за уважаването му. Излага, че по делото са установени размера на дължимото ДТВ, както и че ищката не е отсъствала през 2019 г. на основания, различни от ползването на полагаем платен годишен отпуск. В този случай е следвало да ѝ се изплати пълен размер на ДТВ, тъй като всички съдии през 2019 г. от Гражданско отделение на СРС са получили такова в пълен размер, освен тези, срещу които е имало висящо дисциплинарно производство. Не е бил приложим и председателят на Софийския районен съд не е приложил критерий за определяне на размера на ДТВ, свързано с представянето и резултатите на съответния съдия през 2019 година. В този смисъл ирелевантни били доводите на процесуалния представител на СРС, че нямало как да се определи дължимото за 2019 г. допълнително възнаграждение на съдия Б., тъй като не било ясно какви са постигнатите от нея резултати. Такъв критерий не е прилаган в Софийския районен съд при определянето на ДТВ. Заявява искане за разноси, съгл. списък по чл.80 ГПК, който представя. Не депозира писмени бележки в определения по негово искане срок за това.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение, че искът е доказан по основание, а при определяне на размера му-да се съобразят доказателствата по делото. Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и след като и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От фактическа страна:

1. Между страните е безспорно от фактическа страна, че И. П. Б. е съдия в Гражданско отделение на Софийския районен съд.

2. От приетите по делото доказателства се установява, че с Решение на Пленума на В. по протокол № 28/21.11.2019 г. /Решение на Пленума на В./, т.60.1 е дадено съгласие органите на съдебната власт да упражняват правомощията си на основание чл.7, вр. чл.9 от Правилата, като размерът на средствата е в рамките на утвърдените бюджетни по § 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2019 г. С т.60.2 е упълномощена комисията по „Бюджет и финанси“ да определи размера на средствата за лицата по чл.7, ал.2 от Правилата.

3. С т.1 от Заповед №АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на СРС, на основание чл.80, ал.1, т.1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/, вр.чл.2, чл.3, т.1 и т.2, чл.5, чл.6 и чл.9 от Правилата, вр. Т.60 от Решение на Пленума на В., е наредено да не се изплаща допълнително възнаграждение /една основна месечна заплата и ранг/ на магистрати и служебни служители, посочени в б букви- от „а“ до „ж“ на същата точка, като в последната б. „ж“ са включени магистрати и служители, които имат „висящо дисциплинарно производство-до приключване на производството“.

Лицата по т.1 са посочени в Приложение №1, което е неразделна част към заповедта. В приложената и приета извадка от него е включена ищката И. П. Б. и е посочено основание:чл.5, ал.2, т.7 от Правилата.

4. От Решение №В. 8574/08.07.2019 г. на дисциплинарен състав и Решение по т.6 от протокол №23/16.07.2019 г. на СК на В. се установява, че образуваното срещу съдия Б. дисциплинарно дело за непостановени към 10.01.2017 г. в законоустановения срок съдебни решения е прекратено, поради изтичане на 6-месечния срок по чл.310, ал.1 ЗСВ. Решението по т.6 от протокол №23/16.07.2019 г.

на СК на В. е влязло в сила на 26.02.2020 г. /Определение №17024/12.12.2019 г. по адм.д №9935/19 г. на ВАС-VI о. и Определение №3096/26.02.2020 г. по адм.д.№1826/20 г. на ВАС-Петчленен състав/.

5. Ответникът не твърди и по делото няма доказателства, които да сочат наличието на други дисциплинарни производства или наложени дисциплинарни наказания. Следователно единственото образувано дисциплинарно дело, което е прекратено впоследствие с влязъл в сила на 26.02.2020 г. акт, е било това за твърдени дисциплинарни нарушения до 10.01.2017 г.

6. С т.3 от Заповед №АС-559/18.12.2019 г. е наредено да се изплати еднократно допълнително възнаграждение в размер на 100 процента за постигнати резултати през 2019 г. на магистратите и съдебните служители в СРС, които не попадат в случаите по т.1 и т.2 /последната относима само спрямо съдебните служители/ и имат отработени през 2019 г. повече от 65 работни дни, включително времето на ползване на платения годишен отпуск. Същите са поименно определени в Приложение №3 към заповедта.

7. С т.6 от същата заповед е наредено размерът на ДВ за всеки магистрат, съдебен помощник и служител по т.2, т.3 и т.4 от заповедта да се определи при спазване на чл.6, ал.3 от Правилата /предвиждащ определянето на размера на ДВ при отработени повече от 65 работни дни, вкл. времето на ползване на платен годишен отпуск, да се определя и изплаща от съответния административен ръководител на база действителното отработено време/.

8. С молба от 10.09.21 г. ответникът изрично признава, че през 2019 г. ищцата е отсъствала единствено на основание платен годишен отпуск, както и че „не са налице създадени други документи“ във връзка със Заповед №АС-559/18.12.2019 г. на председателя на СРС.

9. Липсата на отсъствия на друго основание е установима и от справка, изг. от „Човешки ресурси“ при СРС, приложена към писмения отговор на ответника и приета по делото, като писмено доказателство. От справка е видно, че Б. е била общо в платен годишен отпуск през 2019 година в размер на 50 календарни дни. Следователно има отработени през 2019 г. повече от 65 работни дни, отсъствала е само поради ползване на платен годишен отпуск и не е налице основание за редуциране на база действителното отработено време.

10. От приложения към отговора и приет по делото фиш за заплата на ищцата за месец декември 2019 г. /заверена извадка/ се установява, че щатната заплата на ищцата е в размер на 2 714 лева, която е и заявената с ИМ сума, като ответникът не оспорва, че този размер представлява „основна месечна заплата и ранг“.

11. Видно приложената към молбата на ответника от 10.09.21 г. справка, изг. от гл. счетоводител на СРС, начисленото и изплатено ДТВ на съдии в ГО на СРС за 2019 г. е в пълен размер. Няма случаи на изплатено ДТВ на съдии в ГО на СРС за 2019 г. в размер, който е различен от максималния, както и на неизплатено ДВ поради незадоволителни резултати. Само на петима съдии не е изплатено ДТВ за 2019 г. поради образувано висящо дисциплинарно производство, както и при наложено дисциплинарно наказание. Сред тях е и съдия Б..

12. При тези данни от фактическа страна, несъмнен и категоричен за съда е извода, че ДТВ, обратно на защитната теза на ответника, не е било обвързано в конкретния случай от председателя на СРС с постигнати резултати през 2019 г. от съдиите в този съд /качествени, количествени, времеви или други/. Такива „създадени други документи“, които да съдържат дори само индиция за осъществена преценка в

подобна насока, липсват. Ответникът не се позовава и на други, каквито и да било обективни данни за осъществена от него преценка. Предвид общия брой съдии в СРС, ноторно известната им прекомерно голяма натовареност, правилата на формалната логика и житейския разум, за съда е изключено дори да се предполага, че всички те са постигнали еднакви резултати в работата си през 2019 г. По делото се доказва обаче, че на всички съдии, с изключение на петима срещу които е имало всящо дисциплинарно производство /сред които и ищцата/ или са били дисциплинарно наказани, е било изплатено ДТВ за 2019 г. в пълен размер- една основна месечна заплата и ранг.

13. Несъмнено и категорично се установи и това, че всящото към 2019 г. дисциплинарно производство по никакъв начин не е било свързано с постигнатите от съдия Б. резултати през 2019 г. Ответникът не твърди, а още по- малко ангажира доказателства, че резултатите от нейната работа през 2019 г. се различават в негативна насока в сравнение с който и да било друг съдия в СРС.

14. Следователно единственият възможен извод е, че резултатите от работата на съдия Б. през 2019 г., за председателя на СРС, са напълно съпоставими с резултатите от работата на всеки друг от съдиите в СРС за 2019 г., на които е разпоредил изплащането на ДТВ. Единственото основание тя да не бъде сред тях е това, което посочено в Заповед №АС-559/18.12.2019 г.- всящо дисциплинарно производство, за което се установи по делото, че е било за твърдени нарушения до 10.01.2017 г.

15. По жалба на И. П. Б., с Решение №90/07.01.2021 г., постановено по адм.дело №81820 г. на АССГ е отменена като незаконосъобразна Заповед №АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на СРС, „ в частта ѝ с която е разпоредено на И. П. Б. като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта, на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение.“

Решението не е оспорено от председателя на СРС и е влязло в сила на 24.02.2021 г.

16. Между страните е безспорно от фактическа страна, че с приключване на бюджетната сметка на СРС за 2019 г. се преклудира окончателно възможността административният ръководител на СРС да разпореди изплащането на ДТВ на ищцата Б. за 2019 г., като съобрази поведението си с постановената съдебна отмяна на Заповед №АС-559/18.12.2019 г, в частта, в която я засяга. /В този смисъл е и установената съдебна практика: Решение №20225 от 21.07.2014 г. на ВАС по адм.д. №5419/2014 г., VI о.; Решение №11321 от 28.10.2015 г. на ВАС по адм.д. №4747/2015 г., VI о.; Решение №1315 от 07.01.2019 г. на ВАС по адм.д. №8782/2018 г., VI о./

От правна страна:

Искът е с правна квалификация чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и е допустим-налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на правото на иск. Искът е предявен от процесуално правоспособна и дееспособна страна и срещу процесуално правоспособна страна-ответникът е юридическо лице /чл.205, ал.1 АПК и чл. 65 от Закона за съдебната власт/. Оспорването, заедно с което е предявен иска, е приключило с влязъл в сила съдебен акт за отмяната на административния акт, с което е спазено изискването на чл.204, ал.2, вр.ал.1 АПК.

Разгледан по същество, искът е изцяло основателен, по следните съображения:

Във фактическия състав на предявения иск се включват следните елементи:

- отменен административен акт като незаконосъобразен;
- имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи, заявени с исковата молба
- пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпването на вредата за ищцата.

В съответствие с фактическите установявания, изложени по-горе, фактическият състав на иска е изцяло осъществен.

Налице е отменен административен акт, издаден от председателя на СРС в качеството му на административен ръководител и претърпяна от ищцата вреда, във вида на пропуснатата полза, изразяваща се в неплатено на ищцата допълнително възнаграждение за постигнати резултати, в размер на основна месечна заплата и ранг пропорционално на отработеното време в органите на съдебната власт през 2019 г.- в пълен размер от 2714 лева , в случая.

Налице е и третата предпоставка пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт на ответника и вредоносния резултат от административната му дейност:

Със сила на присъдено нещо е установено, че Заповед №АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на СРС, „ в частта ѝ с която е разпоредено на И. П. Б. като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта, на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение“, е незаконосъобразен индивидуален административен акт.

Заявената имуществена вреда е във вида на пропуснатата полза и в съотв. с установената съдебна практика се изразява в невъзможност за увеличаване на имуществото на лицето в резултат на незаконосъобразен вредоносен акт. Тя е налице, тогава когато тази невъзможност е окончателна. В конкретния случай е точна така, тъй като производството за определяне на допълнително трудово възнаграждение на ищцата за 2019 година е приключило окончателно с изтичането на бюджетната 2019 г.

Несъстоятелна е поддържаната от ответника защитна теза, че причинената вреда не подлежи на възстановяване по реда на ЗОДОВ, тъй като това щяло да означава съдът да замести административния орган в преценката му.

Действително съгл.чл.6, ал.1 от Правилата, размерът на ДТВ за постигнати високи резултати в течение на годината на магистратите, /.../, се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса им за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината.

АССГ, II о., 23 състав не изнемва и не замества административния ръководител в преценката му, а се съобразява изцяло с тази преценка-такава, каквото същата категорично се установи по делото- резултатите от работата на съдия Б. през 2019 г., именно според председателя на СРС, изглежда да са напълно съпоставими с резултатите на всеки друг от съдиите в СРС за 2019 г., на които е изплатено ДТВ за 2019 г. в размер на основна заплата и ранг.

Упражняването на правомощия при условията на оперативна

самостоятелност не изключва приложението на принципа, че причинените в резултат от незаконосъобразна административна дейност вреди подлежат на обезщетяване. Причинената вреда подлежи на обезщетяване без значение дали незаконосъобразният акт е издаден при условията обвързана компетентност или оперативна самостоятелност-чл.7 от Конституцията на РБ. Противоправно поведение по смисъла на чл.1 ЗОДОВ е всеки акт действие или бездействие при осъществяване на административна дейност, което противоречи на закона и нарушава установената обща забрана да не се вреди другиму и да не се накърнява правно защитено имуществено или неимуществено благо на друго лице.

В случая имуществените вреди, изразяващи се в лишаването на ищцата от ДТВ за 2019 г. са в пряка и непосредствена причинна връзка с издадения незаконосъобразен акт, поради което подлежат на обезщетяване. Като вид имуществена вреда пропуснатата полза е осуетено приращение в имуществото на увредения, което приращение би настъпило с определена степен на сигурност, каквато в процесния случай се установи. За единственото заявено и доказано по делото осуетяващо приращението основание, със сила на пресъдено нещо е установено, че е незаконосъобразно.

Отделно от това, по делото не се твърди от ответника каквото и да било друго поведение /активно или пасивно/ на ищцата през 2019 г., за която година е изплатено процесното ДТВ /вкл. по арг. от чл.6 от Правилата/, навеждащо на възможен извод, че резултатите от нейната работа през 2019 г. се различават в негативна насока, в сравнение с който и да било друг съдия в СРС през същата година. Каквито и резултати да е показала в работата си съдия Б. в предходен период /до 10.01.2017 г./, те сами по себе си като са настъпили в предходен момент не могат да обуславят изводи за работата ѝ през 2019 г.

В обобщение по делото не е доказан нито един факт, който да прекъсва пряката причинна връзка между издадената незаконосъобразна заповед и осуетеното чрез нея приращение в имуществото на ищцата.

По тези съображения искът за осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение в размер на 2 714 лева се уважава изцяло.

Законната лихва върху дължимото обезщетение има обезщетителен характер, но тя не е обезщетение за вредите от деликта, а обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение.

Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните имуществени и неимуществени вреди, както и законна лихва от датата на увреждането/ чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно цитираната разпоредба, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. Особеното е, че при непозволено увреждане, произтичащо от незаконосъобразна административна дейност /обективирана в акт, действие или бездействие/, фактическият състав на увреждането е завършен и длъжникът изпада в забава от датата на признаване по законен ред незаконността на акта, действието или бездействието на държавния орган /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/. В случая, от

датата на постановената съдебна отмяна-24.02.2021 г.

Присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск - за обезщетението и тъй като не се предявява като самостоятелен иск, за него не се дължи държавна такса. Силата на присъдено нещо се разпростира върху главния иск, но не и върху размера на законната лихва. Размерът на законната лихва ще подлежи на установяване в изпълнителното производство. Не съществува пречка ищецът да предяви, като самостоятелен /макар и акцесорен/, иск обезщетение в размер на законната лихва по чл. 86 ЗЗД, който следва да е индивидуализиран в ИМ, като период и размер. В този случай ще се дължи заплащането на държавна такса на основание чл. 72, ал. 1 ГПК - съдът ще бъде сезиран с два обективно съединени иска и ще дължи произнасяне по всеки един от тях с решението, като силата на присъдено нещо ще се разпростира върху притезанието и по двата иска.

В случая ищцата е избрала да не предяви самостоятелен иск за обезщетение в размер на законната лихва от датата на увреждането до датата на подаване на исковата молба, т.е. предявеният иск е само един. Същата е заявила искане за присъждането на законната лихва като последица от уважаването на главния иск, и тя е дължима от 24.02.21 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ съдът присъжда разноски за първоинстанционното съдебно производство в размер на 430 лева общо, както следва: на ищцата 10 лева-заплатена държавна такса и 420 лева на адвокат С. Д. С. по чл.38, ал.1, т.3, предл.3 вр. ал.2 от Закона за адвокатурата, вр.чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1№ 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в съотв. с приложения по делото договор за правна защита и съдействие и своевременно отправеното до съда искане /чл.81 ГПК, вр.чл144 АПК/.

Мотивиран така, АССГ II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, по иска с правно основание чл.1, а.1 от ЗОДОВ, Софийския районен съд да заплати на И. П. Б. с ЕГН [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди в размер на 2714 /две хиляди седемстотин и четиринадесет лева/, причинени от незаконосъобразната Заповед № АС-559/18.12.2019 г., издадена от председателя на СРС, отменена с влязло в сила на 24.02.2021 г. съдебно решение, в частта ѝ с която е разпоредено на И. П. Б. като лице, заемащо длъжността „съдия“, срещу което е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение в определения със заповедта размер на 100 % върху основното месечно трудово възнаграждение, поради което същата не е включена в утвърдения списък-Приложение № 3 към заповедта, на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение, заедно със законната лихва от 24.02.2021 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, Софийския районен съд да заплати на И. П. Б. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 10 лева, заплатена държавна такса за предявения иск.

ОСЪЖДА, на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.3-то вр.ал.2 от ЗА, вр.чл.10, ал.3 ЗОДОВ, Софийския районен съд да заплати на адвокат С. Д. С., с адрес на упражняване на дейността в [населено място], ж.к. „М.“ 2, [жилищен адрес], сумата в размер на 420 /четиристотин и двадесет/ лева адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: